

Aki rossz anyának, rossz az feleségnek,
Gyermekem úgy éljen, mint elűzlek téged!»

Mulik az esztendő, fogy is, meg megújul,
Simon zsidóéknál vígan vannak újbul,
Udvaron mennyezet; násznép násznép hátán,
Simon zsidó lányát elveszi a Náthán.

Szegény koldus asszony távoli sarokba',
Lökdösik hol balra, lökdösik hol jobbra.
Reménykedik, küzköd, átront a korláton:
«Azt a szép menyasszonyt jaj, hadd én is látom!»
Most hozzák . . . esküszik . . . a pap imádkoztat:
«Én édes véreim, még csak egy tapodtat!
Gyermekem! leányom!» . . . Odaborul rája.
Hülő ajkát nyomja égő ajakára.
— Ez a Simon Judit szomorú nótája!

JAKAB ÖDÖN.

Önvédelem.

Ne vádoljátok lantomat, Hogy egyre csak bús hangot ad. Mért szólna vígan az a dal, Amit a fájdalom sugall?	Nem azt a harcot, melyen oly Sok élet nyilván elomol, Hanem azt, melynek elbukott Hőséről csak a hős tudott.
Vagy azt hiszitek, hogy nekem Nincsen küzdelmem és sebem? Hogy a keresztet vállamon Nem kell nekem is hordanom?	Oh ha sok vitéz harcfinak Föltárnám titkos harcimat, És megmutatnám lelkemen Sok némán hordott sebhelyem:
Csalódtok ám, de szerfelett! Rajtam is van, de sok kereszt, És harcomat már kis korom Ideje óta harcolom.	Tudom, hivalgó rendjelét Pirulva nézné meg elébb, Aztán mogorván tépve le, Porba dobatná szégyene.

Intés.

Könnyelmű ember, bárki légy, Durván ne bántsd a nő szívét. Mi volna abban örömed, Kegyetlenül ha megtöröd?	Azért gyöngéden bánj vele, Világ könnyelmű embere! Oh mert elég egy durva szó, Ábrándjait, hogy elrabold!
Gyöngé a nőszív szerfelett, Gyöngébb, miként te képzeled; Nem edző, bús harc kell neki: Sidzel ábrándja élteti.	S mi ábrándot vak szenvedély Percén a szívtől elvevél, Azt vissza többé nem adod, Hibád akárhogy siratod.